

شماره هشتم

دوشنبه

هفتم بهمن ۱۳۸۷

شاهنامه

روزنامه بیست و هفتمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر

حضور وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی در جشنواره

وزیر به تماشای تئاتر شهرستان نشست

از تئاتر عکس می ماند

تقدیر حسین پارسایی از رییس ITI به خاطر دفاع از مردم غزه

باداوران بخش بین الملل

کارت‌های میهمان

بعد از جشنواره هم معتبرند

باز هم بازیگر مشترک حادثه آفرید. دو نمایش «کابوس‌های یک پیر مرد بازنشسته خائن ترسو» به کارگردانی نادر برهانی مرند و «کوکوی کبوتران حرم» کار علیرضا نادری به دلیل داشتن بازیگر مشترک فقط یک اجرا طبق جدول دارند. اجرای عموم هر دو نمایش از روز یکشنبه ۱۳ بهمن ماه آغاز خواهد شد. پس دوستان عزیزی که کارت میهمان دارید و مسلماً به دلیل استقبال زیاد موفق به دیدن نخواهید شد، خیر خوش برایتان داریم و آن این که این کارت‌ها فقط، توجه کنبد فقط روز یکشنبه ۱۳ بهمن ماه نیز اعتبار دارند و می‌توانید از دو نمایش مذکور دیدن کنید.

شبکه چاپ و توزیع بلیت جعلی تئاتر

فجر شناسایی و متلاشی شد

این هم یکی از آن اتفاقات نادر است. پول تقلبی شنیده بودیم و حتی این روزها گاهی خبر از بلیت تقلبی کنسرت موسیقی، اما بلیت تقلبی تئاتر نداشتیم که طی دو روز گذشته آن را هم دیدیم. ولی اصلاً نگران نباشید چون دبیر بیست و هفتمین جشنواره تئاتر فجر از شناسایی گروه متقلب خبر داد. این گروه که با چاپ و توزیع بلیت‌های جعلی جشنواره به تماشاگران علاقمند تئاتر باعث به هم خوردن نظم سالن‌های نمایشی شده بودند شناسایی شدند. حسین مسافرآستانه گفت: حضور بیش از اندازه مخاطبان در پشت در برخی سالن‌های نمایشی طی این روزها در حالیکه پیش فروش بلیت‌ها بر اساس ظرفیت سالن‌ها صورت گرفته بود باعث تعجب شد تا آنجا که با بررسی‌های مختلف مشخص شد عده‌ای سودجو اقدام به تجدید چاپ بلیت‌های جشنواره کرده و آنها را به چند برابر قیمت به علاقمندان جشنواره فروخته‌اند.

دبیر جشنواره بیست و هفتم تئاتر فجر با اشاره به شناسایی چاپخانه و دستگیری متخلفین گفت: مشخص نیست چه تعداد بلیت جعلی به مراجعه‌کنندگان به جشنواره فروخته شده، ولی به دلیل تفاوت اندک رنگ و جنس بلیت‌های جعلی مأمورین سالن‌ها اقدام به شناسایی این بلیت‌ها می‌کنند. مسافرآستانه با اشاره به غیرقانونی بودن تهیه بلیت جشنواره از طریق بازار سیاه خاطر نشان کرد: تماشاگرانی که بلیت خود را از این طریق تهیه کرده‌اند مرتکب کار غیرقانونی شده‌اند و جشنواره در قبال آنها مسئولیتی ندارد و نمی‌تواند تسهیلاتی را برای این دسته از مراجعه‌کنندگان در نظر بگیرد.

تشکری از آشنایان همیشه در صحنه

این تشکر و خسته نباشید هر چند دیر انجام می‌شود اما باز هم جای شکرش باقی است که با این همه مشغله فکری در ایام جشنواره یادم نرفته است. می‌گویند ماهی را هر وقت از آب بگیرد تازه است. پس دوستان عزیزی که در روابط عمومی تئاتر شهر، تالار وحدت، سنگلج، تالار مولوی، خانه هنرمندان، مجموعه اسوه، تماشاخانه مهر و خصوصاً مرکز هنرهای نمایشی هستید به شما خسته نباشید می‌گوییم و تشکر می‌کنیم که با تعداد اندک تان جوابگوی خیل عظیم هنرمندان و تماشاگران هستید. خدا قوت.

قابل توجه

در و پنجره سازان تهران

باتوجه به ازدحام بیش از حد تماشاگران برای دیدن نمایش‌های جشنواره، درهای چند سالن شکسته شد. خسارت مالی که داشتیم، امیدواریم در این حادثه‌ها خسارت جانی نداشته باشیم. دوستان عزیز لطفاً به فکر خودتان نیستید به فکر بودجه جشنواره باشید تا مبادا به جای این که برای گروه‌ها هزینه شود، برای بازسازی تئاتر شهر خرج شود.

نمایشی با

تعداد تماشاگر مشخص

گروه نمایش «باغ آلبالو» کار کشور انگلستان اعلام کردند که این نمایش میزان فقط ۶۰ تماشاگر است. پس تکلیف این همه بلیت VIP، میهمان، خبرنگاری و ... چه می‌شود. بنابراین روابط عمومی جشنواره اعلام کرد که دوستان دارای یکی از کارت‌های مذکور روز قبل به دفتر خانه نمایش مراجعه و جهت دیدن این نمایش ثبت نام کنند. به همین راحتی!

تئاتر

روزنامه بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر

مدیر مسئول: حسین مسافرآستانه

سر دبیر: جلیل اکبری صحت

دبیر تحریریه: آزاده سهرابی

مدیر هنری: فرشاد آل خمیس

دبیر عکس: رضامعطریان

دبیر نقد: ندا انتظامی

بخش انگلیسی: علی عامری مهابادی

مدیر داخلی: فرزانه تاری وردی

اجرای صفحات: سمیه خمسه

تحریریه این شماره: نوید دهقان، رضا آشفته

انسبیه کریمیان، بهمن عبداللهی، مژگان بنان و بهاره برهانی

عکاسان: فروتن، عرفانیان، موسوی، رستمی، ساسانی

سلمانزاده، پیامی، اینانلو، حسینی، لطفی زاده

حروف نگار: ابراهیم نجفی

ویرایش و نمونه خوانی: داریوش آزاد

باسپاس از: حسین یارسانی، حسین نوروزی

رسول صادقی، جلال تجنگی

حضور وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی در جشنواره

وزیر به تماشای تئاتر شهرستان نشست

وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، به همراه معاون هنری خود، مدیر کل هنرهای نمایشی، دبیر جشنواره بیست و هفتم و تنی چند از مسئولان و هنرمندان به تماشای نمایش «به آسمان نگاه کن» نوشته و کار محمد مهدی خاتمی از مشهد نشست. محمد حسین صفار هنرندی که یک نمایش شهرستانی را برای تماشا انتخاب کرده بود در پایان این دیدار از دست اندرکاران و مسئولان جشنواره به دلیل تلاش آنها در هر چه با شکوهتر برگزار شدن سی امین سالگرد انقلاب اسلامی تقدیر کرد و گفت که حرکت هنرمندان تئاتر و مسئولان هنری کشور در برگزاری این جشنواره قابل تقدیر است. صفار هنرندی به همراه محمد حسین ایمانی خوشخو، حسین پارسایی، حسین مسافر آستانه و ... از مجموعه تئاتر شهر بازدید و از پرسنل بخش های مختلف جشنواره تشکر کرد. گفتنی است نمایش «به آسمان نگاه کن» از مشهد به کارگردانی محمد مهدی خاتمی داستان یسنا را روایت می کند که در آن محمد، همسر و دختر بیمارارش را به سمت مشهد و زیارت امام هشتم (ع) هدایت می کند که برای دخترش ژینا شفا بگیرد که در این بین با مسائل مهمی مربوط به سال های حضور همسرش در جنگ مواجه می شود. این نمایش در بخش موضوعی به نمایش در می آید. «به آسمان نگاه کن» برگزیده کارگردانی سوم جشنواره رضوی بوده است.

آنچه دیروز گذشت

پنجمین روز جشنواره یعنی ششمین روز از ماه دوم زمستان هم گذشت. ۱۴ نمایش صحنه ای، ۱۳ نمایش خیابانی، یک نمایش خوانی، دو رادیو تئاتر و یک نشست، مجموعه برنامه های این روز بودند. تالار وحدت، تالار اصلی، تالار قشقایی، تالار چهارسو، تالار سایه، کارگاه نمایش، تماشاخانه سنگلیج، تالار مولوی، خانه نمایش، تماشاخانه مهر، تالار اسوه، پارکینگ تالار وحدت، تالار کنفرانس تئاتر شهر، سالنهای خانه هنرمندان ایران، پارک های اندیشه و لاله و فضای باز تئاتر شهر میزبان این اجراها بودند. در روز پنجم جشنواره از هجوم خیل عظیم تماشاگران، ستونهای تئاتر شهر به لرزه افتاد.

علاقه مندان بسیاری در این روز به دلیل حضور بیش از حد تماشاگران نتوانستند از نمایش ها دیدن کنند و امید آن را دارند که نمایشهایی را که ندیده اند، در ماه های بعد سال به اجرای عموم گذاشته شود.

گویا سردی و گرمی هوا تا به امروز هیچ تأثیری بر روی تماشاگران نمایشهای خیابانی نگذاشته و مثل چند شب گذشته محوطه تئاتر شهر و پارک های اندیشه و لاله مملو از علاقه مندان به اینگونه نمایشها بود.

با وجود عدم استقبال از نشست های پژوهشی، در این روز استقبال خوبی از مدیران ITI جهانی شد به گونه ای که سالن کنفرانس مملو از افراد و خبرنگاران رسانه ها بود. در این نشست، حسین پارسایی - مدیر کل مرکز هنرهای نمایشی - و حسین مسافر آستانه - دبیر جشنواره - نیز حضور داشتند و در پایان جلسه حسین پارسایی ضمن اشاره به عضویت ایران در ITI، یک جمع بندی کلی از جلسه ارائه داد.

دوره سوم کارگاه آموزشی مدیریت تئاتر پس از پنج روز برگزاری، به اتمام رسید و از فردا دوره اول مجدداً با حضور هنرمندان جدید برگزار می شود. بخش های دیگر جشنواره که گفتن ندارد، تماماً حضور داشتید و از نزدیک شاهد استقبال بیش از حد آنها بوده اید، اگر که پشت درها باقی نماندند!

تقدیر حسین پارسایی از رییس I.T.I به خاطر دفاع از مردم غزه

مستولان تاتاری کشورمان تقدیر ویژه شود. اما در آغاز نشست مطبوعاتی ITI که علاوه بر ماجوندار، کریستینا پاگورلی نایب رییس I.T.I از کشور یونان، آنالاکوش مدیر I.T.I از مجارستان، آنا تامدیر I.T.I فنلاند، فریندخت زاهدی دبیر علمی سمینارهای جشنواره و محمد اطمینی مسئول امور بین الملل مرکز هنرهای نمایشی نیز حضور داشتند، بحث های مفیدی پیرامون I.T.I ایران و جهان صورت گرفت.

در ابتدای نشست، اطمینی با انتقاد از بولتن روزانه جشنواره گفت: متأسفانه اطلاع رسانی در زمینه بخش بین الملل در بولتن بسیار ضعیف است و بسیاری از هنرمندان نیز به این عدم اطلاع رسانی اعتراض دارند. تقاضا دارم نسبت به اطلاع رسانی این نشست ها واکنش داشته باشید و این موشکافی صورت گیرد که چرا برای این نشست ها مخاطب وجود ندارد.»

در ادامه راموندو ماجوندار رییس جهانی ITI ضمن ابراز خوشحالی از حضور در ایران گفت: «در حال حاضر I.T.I بزرگترین سازمانی است که فعالان تاتار در آن متمرکز شده اند و ما انتظار داریم تولید کنندگان تاتار به ارزش های اجتماعی احترام بگذارند و از سوی دیگر امیدها و سرخوردگی های مردم را به نمایش بگذارند و منعکس کنند.»

وی با ابراز تأسف از وجود خشونت و تروریسم در جهان تصریح کرد: «ما فکر می کنیم تاتار می تواند در این رابطه تأثیر بگذارد و پروژه ای برای مناطقی که در آنجا جنگ وجود دارد در نظر گرفته ایم. به طور مثال هند و پاکستان در حال جنگ هستند و به همین دلیل ما یک تاتار را با شرکت بازیگران هندی و پاکستانی در یک کشور ثابت اجرا کردیم

در جشنواره بیست و هفتم فجر بود. نشست مطبوعاتی I.T.I ایران که با حضور رامون دو ماجوندار رییس I.T.I جهانی، حسین پارسایی رییس مرکز هنرهای نمایشی، حسین مسافر آستانه دبیر بیست و هفتمین جشنواره

اگر یادتان باشد هفته گذشته رییس مؤسسه بین المللی تاتار (ITI) طی پیامی نسبت به کشتار مردم بی دفاع غزه اعتراض کرد و واکنش تمام هنرمندان جهان را خواستار شد. رامون دو ماجوندار رییس مؤسسه بین المللی تاتار طی پیامی، نگرانی

بین المللی تاتار فجر و تنی چند از اصحاب رسانه در سیالین کنفرانس مجموعه تاتار شهر برگزار شد، فرصت خوبی بود تا علاوه بر شنیدن صحبت های رییس مؤسسه بین المللی تاتار از او به پاسداشت این اقدام غیرتمندانه در مقابل مسئله غزه، توسط

عمیق این مؤسسه را از وضعیت وخیم مردم بی دفاع و مظلوم غزه اعلام کرد و حمله اسرائیل به نوار غزه که منجر به مرگ صدها انسان بی گناه شده را غیر قابل توجیه خواند. ماجوندا روز گذشته میهمان جمع تاتاری ایران

که نشان دهنده صلح باشد.»

وی در ادامه گفت: «ما در عین حال که به مرزهای سیاسی احترام می‌گذاریم سعی داریم ورای مرزها کار کنیم به طور مثال برای هر یکی از تئاترهای فلسطین و اورشلیم یک مرکزیت قائل شده‌ایم.»
رئیس I.T.I جهانی گفت: «ما هرگونه بی‌رحمی که در این جنگ اتفاق افتاد را محکوم کردیم. ما از سازمان ملل می‌خواهیم که نقش قوی‌تری را در غزه ایفا کند.»
وی اضافه کرد: «با دیدن جشنواره تئاتر فجر تحت تأثیر قرار گرفتیم و می‌خواهیم مرکز I.T.I ایران نقش فعال‌تری داشته باشد.»

تنوع تئاترها همچنان انگیز است

کریستینا پاگورلی نایب رئیس I.T.I جهانی نیز ضمن ابراز خوشحالی از حضور در ایران گفت: «حضور تماشاگران جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر یکی از تجارب همچنان انگیز ما بود و وقتی اشتیاق جوان‌ها را برای دیدن تئاتر می‌بینیم بسیار خرسند هستیم. یکی دیگر از تجارب همچنان انگیز ما، تنوع حضور تئاترهای مختلف بود و تماشای کار افغانستان یکی دیگر از آن هیجانانگیز بود که فکر می‌کنم دیگر در زندگی‌ام تکرار نشود. به اعتقاد من یکی از نکات اصلی برای دست‌اندرکاران تئاتر، داشتن تماشاگر است و جشنواره فجر این ویژگی را دارد.»

در ادامه حسین پارسایی رئیس مرکز هنرهای نمایشی و رئیس I.T.I ایران از حضور دبیرکل I.T.I و همکاران او قدردانی کرد و گفت: «ایران مثل برخی کشورها تجربه تئاتر خصوصی را ندارد. بنابراین I.T.I این حق را برای قائل شده که مثل اشکال مختلف به عضویت I.T.I در آید. مرکز هنرهای نمایشی در شرایط فعلی به نمایندگی، مسئولیت I.T.I را به عهده دارد و ما کمک می‌کنیم که آن انتخاب واقعی شکل گیرد. چندبار نیز انتخابات در ایران شکل گرفت اما به سرانجام نرسید. امیدوارم که به دلیل این همکاری به خواست قبلی مان برسیم. اما همین I.T.I فعلی که مرکز هنرهای نمایشی بل آن با I.T.I جهانی است، چهار سال است که فعالیت داشته و ارتباطات خوبی داشته است. طی چهار سال گذشته بعد از یک وقفه، I.T.I ما فعال شده و در فیلیپین جناب سرسنگی انتخاب شد. این نقطه آغازی بود که همکاری خوبی داشته باشیم. حمایت بخشی از جشنواره‌ها طی چند سال اخیر نیز به عهده I.T.I ایران بوده که آرم آن نیز درج شده است. من فکر می‌کنم برای شروع، کارهای خوبی انجام شده است و ما حتی برای گرفتن کرسی در آسیا اعلام آمادگی کرده‌ایم. با این حال مطمئن هستیم که هنوز به ایده‌آل‌های خود دست پیدا نکرده‌ایم.»

در پایان این مراسم از سوی حسین مسافران آستانه به خاطر برخورد انسانی رئیس I.T.I جهانی نسبت به اتفاقات غزه یک هدیه سنتی از صنایع دستی به او و کریستینا پاگورلی نایب رئیس I.T.I اهدا شد.

امروز در تالارها چه خبر است؟

باز هم یک روز از جشنواره گذشت و وارد روز ششم از جشنواره بیست و هفتم شدیم. مانند روزهای گذشته، امروز هم جشنواره با نمایش و برنامه‌های متعدد میزبان استقبال از شماهاست.

سمیرا سینایی با نمایش «رستم و سهراب»، الکساندر ساشادونجریچ با نمایش «باغ آبلالو» و گی سیمون با نمایش «مریض خیابانی»، از نمایش‌های بخش مسابقه بین‌الملل امروز هستند. پری صابری امروز با نمایش «هفت خوان رستم» در تالار وحدت اجرا می‌رود که جزو بخش موضوعی جشنواره است. «ماه در قاب» کار محمد بی‌ریا در تالار کوچک مولوی، «اسب تلخ بلدا» کار حسین سرپرست در تالار شماره یک اسوه و «ایرانی عاشورا» به کارگردانی بهروز غریب پور که در تالار فردوسی اجرا می‌شوند نیز جزو بخش موضوعی جشنواره هستند.

در بخش جشنواره جشنواره‌ها، برگزیده پنجمین همایش سراسری آئین‌های عاشورایی با نمایش «اسب سرخ غلت زنان» به کارگردانی اصغر زبیبی نژاد در تالار محراب به روی صحنه می‌رود.

اما در بخش جشن انداز تئاتر ایران در سال ۸۸، هوشنگ هیه‌وند با نمایش «قهوه‌ای طلایی» در تالار چهار سو، کنایون فیض مرندی با نمایش «بیخ تند» و رضا خداداد بیگی با نمایش «دو مرد روی پشت بام» در کارگاه نمایش اجرا دارند. امروز نمایش «در انتظار کودو» به کارگردانی جنت‌سلیم آواز کشور آذربایجان در نمایشخانه سنگلج اجرا می‌شود. این نمایش جزو بخش تئاتر ملل جشنواره است. بخش تجربه‌های نو با نمایش «ملائصرالدین» به کارگردانی اصغر دشتی در تالار اصلی مولوی به روی صحنه می‌رود که باید دید امروز بخش تجربه‌های نو جشنواره نیز همانند روزهای گذشته موفق خواهد بود یا نه!

در سالی که گذشت نمایش «بگدار گاهی در حوالی خیالت پرسه بزیم» به کارگردانی علی حاتمی نژاد به روی صحنه رفت که امروز نیز شاهد اجرای این نمایش در تماشاخانه مهر حوزه هنری هستید.

تالار کنفرانس تئاتر شهر علاوه بر خوانش نمایشنامه «نگاهی به یک سوز هزار توی این شهر بی‌در و بی‌بکر» که به کارگردانی مرضیه ازگلی در ساعت ۱۵ برگزار می‌شود، در ساعت ۱۰ صبح نیز نشستی با حضور مدیران جشنواره‌ها و تئاتر برگزار خواهد شد که توصیه اکید به گروه‌های نمایشی ایران در جشنواره می‌شود تا برای ارتباط جهت حضور در جشنواره‌های بین‌المللی حتماً در این نشست حضور پیدا کنند. از ما گفتن بود و از شما...!

«تیغ کهنه» کار نادر برهانی مرند و «سمفونی روی گدازه» کار میلاد اکبر نژاد، عنوان دو نمایشی هستند که امروز در بخش رادیو تئاتر در تالار استاد انتظامی خانه هنرمندان ایران اجرا می‌شود.

از صبح امروز دوره جدید کارگاه مدیریت تئاتر در سالن نیلوفر خانه هنرمندان ایران برگزار می‌شود. در گزارش امروز مان به ساعت اجراها اشاره‌ای نکردیم، چون مطمئن بودیم که جدول اجراها را دارید- آن هم در چند اندازه مختلف- پس به تکرار بیش از حد و اباحت نپردازیم. یادتان نرود برنامه‌های امروز را از دست ندهید. اگر از دست بدهید باید یکسال دیگر منتظر بمانید. از ما گفتن بود.

محمد حیدری، قائم مقام دبیر بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر: تمام تلاشمان را کرده‌ایم

محمد حیدری امسال در جایگاه قائم مقام دبیر بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر وظیفه سنگینی دارد، چرا که از طرف دیگر در مقام هیأت انتخاب آثار بخش فعالیت داشته و از طرف دیگر مدیر تئاتر شهر است. با او در رابطه با جشنواره امسال گفت و گو کرده‌ایم که می‌خوانید.

بیاید گفت و گو را با نحوه پیش‌فروش بلیت‌ها آغاز کنیم.

بر اساس آنچه که دبیر جشنواره در نشست اعلام کرد و بر اساس تصمیم مدیران کمیته‌ها، سهمیه بندی بلیت‌ها برای هنرمندان، خبرنگارها و خانواده شهدا بر اساس نیاز صورت گرفت و تمام تلاش ما بر این بود که پوشش خوبی به این عزیزان بدهیم. همه ساله استقبال خوبی از جشنواره‌های بین‌المللی تئاتر می‌شود، امسال استقبال خیلی بیشتر از سال‌های گذشته بود، به همین دلیل بلیت‌ها به سرعت فروش رفت.

بخش عمده‌ای از مخاطبان تئاتر، دانشجویان هستند، استقبال دانشجویان از جشنواره چطور بود؟

در بخش دانشجویی بلیت‌ها به سرعت فروش رفت، و در بقیه بخش‌ها، بلیت‌ها طی روزهای اعلام شده و در سه روز به فروش رفت. به دلیل این که ظرفیت سالن‌ها کم است، در طول جشنواره فروش روزانه نداریم.

بر چه مبنایی می‌گویید که استقبال از جشنواره خوب بوده است؟

فروش بلیت‌ها طی زمان اعلام شده و اجرای مجدد چند نمایش، به دلیل استقبال زیاد از جمله مواردی است که نشان دهنده این استقبال است. تمام هماهنگی‌های لازم را به عمل آوردیم که سرویس دهی با کیفیت بالا برای مخاطبان تئاتر داشته باشیم.

طبیعتاً زمانی که استقبال زیاد است و کار به اجرای اضافه می‌کشد، یعنی نا هماهنگی‌هایی مثل کمبود جا و وقت هم صورت گرفته است.

این مشکلات بر چه اساسی پیش می‌آید؟

متأسفانه هر ساله ما این معضل را داریم. به جز سالن‌های اصلی و تالار وحدت که از ظرفیت بالایی برخوردار هستند، مابقی سالن‌های تئاتر، ظرفیت محدودی دارند. ترجیح می‌دادیم که اجرای نمایش‌های جشنواره در کل تهران اتفاق بیفتد. اما اجرای نمایش‌ها در مجموعه تئاتر شهر متمرکز شده‌اند. مردم دوست دارند که در طول جشنواره تئاتر فجر از نمایش‌ها دیدن کنند، و ترجیح می‌دهند که برای دیدن تئاتر به مجموعه تئاتر شهر بیایند. همین جا از تمام دست‌اندران تئاتر که برای دیدن کار در جشنواره به مشکل برخورد کرده‌اند، عذرخواهی می‌کنیم و می‌گوییم که تمام تلاشمان را کردیم که بهترین خدمات را به آنها ارائه دهیم.

تقسیم بندی سالن‌ها برای اجراها به چه صورت بوده است؟

تصمیم گرفتیم که این فرهنگ را جایبندیم که تئاتر تنها در تئاتر شهر اتفاق نمی‌افتد. به همین دلیل در تقسیم بندی این موضوع را لحاظ کردیم. و تئاتر را در سطح سالن‌های موجود پراکنده کردیم. تعدادی از کارهای

خارجی در سنگلج، مولوی، خانه نمایش اجرا شده و می‌شود.

از ظرف دیگر ما بر اساس درخواست گروه‌ها، سالن‌ها را تعیین کردیم. حتی امسال اجرای نمایش شهرستانی را در مجموعه تئاتر شهر می‌بینیم. به هر حال این سالن تماشاگران بیشتری دارد و این بر اساس درخواست هنرمندان شهرستانی بوده است.

تعداد بازیگران مشترک بین گروه‌ها آمار زیادی را به خودش اختصاص داده است، برنامه ریزی این موضوع به چه صورت بود؟

بابت این برنامه ریزی باید از جلال تنجنگی تشکر کرد. او با تمام گروه‌ها تماس گرفت و سعی کرد که با امکانات موجود سالن، زمان و درخواست خود گروه‌ها، برنامه ریزی لازم را داشته باشد و شرایط ایده‌آل برای گروه‌ها به وجود بیاورد. در همین جا از فعالیت دبیرخانه تشکر می‌کنم که برای هماهنگی گروه‌ها بسیار زحمت کشیدند. امسال، گروه‌هایی داشتیم که سه یا چهار بازیگر مشترک داشتند و بازیگری داشتیم که در چهار نمایش بازی می‌کرد به همین دلیل برنامه ریزی، کار دشوار و سختی بود.

آیا از نظر جشنواره و اجرای نمایش‌ها راضی هستید؟

قطعاً ما چنین ادعایی نمی‌کنیم که برگزاری مراحل جشنواره کاملاً موافق نظر برگزار کنندگان بوده است. اما تلاش شبانه روزی شده است تا شرایط ایده‌آل فراهم شود و حاصل کار به نحو احسن انجام شود. خوشبختانه هنرمندان و اصحاب رسانه از برگزاری جشنواره راضی هستند، اما به دلیل این که استقبال زیاد است، ما در برخی از مراحل دچار مشکل شدیم. استقبال به قدری زیاد است که میهمانان خارجی حاضر در جشنواره از این استقبال شگفت زده شده‌اند.

محمد یعقوبی، نویسنده و کارگردان نمایش «خشکسالی و دروغ»:

دروغ خون نمایش من است

مهدی عزیزی

اصولاً طراحی صحنه نمایش های شمانیز چون نمایشنامه هایتان رئالیستی است در این نمایش با چه صحنه ای روبه رو هستیم؟

از ماچیسمو این اتفاق شروع شد که نمایش سه صحنه مختلف داشت. این نمایش هم خود به خود به سمت طراحی رفت که بیشتر نشانه ها و نمادها آن را شکل می داد به هر حال خود کار این اتفاق رایبه ما دیکته می کند. این نمایش هم به نوعی ادامه ماچیسمو است. تماشاگر هم با این صحنه ارتباط برقرار کرده است. شاید دلیل اش این باشد که این قرار دادها را می پذیرد چون بازی های نمایش های من بیشتر یک سیر مشخصی را دارند پس بازی رئالیستی هستند و اگر صحنه نمایش رئالیستی نباشد، تماشاگر با همان نشانه ها کنار می آید. اتفاقی که در «ماچیسمو» افتاد باعث شد تا در این کار هم همان شیوه را پیش بگیرم.

حضور چهره های شاخص در اغلب جشنواره های معتبر هنری از جمله تئاتر بر جذابیت های جشنواره می افزاید. حال آن که یکی از این چهره های شاخص از طرفداران بی شماری نیز برخوردار باشد. محمد یعقوبی با نمایش جدیدش «خشکسالی و دروغ» در مهم ترین رویداد تئاتر سال شرکت کرده است. این نمایش که به گفته کارگردان با الهام از جمله درایوش اول «هورا مزدا» به این سرزمین میآید سال بعد، دهمین و دروغ» نوشته و به اجرا در می آید، یکی از نمایش های حاضر در بخش چشم انداز جشنواره تئاتر فجر است. با یعقوبی ساعتی پیش از نیمه شب شنبه، پنجم بهمن در محل تمرینش گفت و گو کردیم که چکیده اش در ادامه می آید. همانطور که در توضیحات نمایش آمده است این نمایش برگرفته از یکی از جمله های درایوش اول است. با این

چشم انداز تئاتر ایران در سال ۸۸

دانشمندان در این زمینه میگویند که دروغ یکی از بزرگترین مشکلات انسان است. دروغ باعث می شود تا ما از واقعیت دور شویم و در نهایت به تنهایی بمانیم. دروغ باعث می شود تا ما از خود دور شویم و در نهایت به تنهایی بمانیم. دروغ باعث می شود تا ما از خود دور شویم و در نهایت به تنهایی بمانیم.

سیاوش پاکراه کارگردان و نویسنده نمایش
«راه رفتن روی طناب باریک»:

هر کس در نمایش دغدغه‌های خودش را دارد

«سیاوش پاکراه» با نمایش «راه رفتن بر روی طناب باریک» در بخش تجربه‌های نو جشنواره امسال حضور دارد. وی در خصوص شخصیت‌های نمایش می‌گوید: نمایش «راه رفتن بر روی طناب باریک» داستان شش شخصیت است که هر کدام داستانی مجزا دارند، اما تحت یک سیطره کلی به هم گره خوردند و داستان اصلی را شکل می‌دهند. «پاکراه» که خود نویسنده نمایشنامه نیز هست در خصوص چگونگی شکل‌گیری متن نمایش «راه رفتن بر روی طناب باریک» می‌گوید: دو سال پیش نمایش «آشوویتس خصوصی» را در تالار مولوی به روی صحنه بردم. آن نمایش انگیزه‌ای برای این نمایش شد.

آدم‌های نمایش قبلی همین آدم‌های نمایش «راه رفتن بر روی طناب باریک» هستند با این تفاوت که شخصیت‌های نمایش «آشوویتس» امروزی و از قشر فرهیخته بودند. ولی شخصیت‌های نمایش «راه رفتن...» شخصیت‌های سورئال، امروزی، فرهیخته و شخصیت‌هایی که در گذشته زندگی می‌کردند، هستند. او اضافه می‌کند: «در این نمایش در تجربه نویی که داشتم خط داستانی را شکستم. هر شش داستان نمایش، یک داستان مجزا برای یک تئاتر ۱۵ دقیقه‌ای است. من تمام این شخصیت‌ها و داستانش را در یک تجربه‌ای نواز نقاط متفاوتی آغاز کردم که در نهایت به یک اشتراک رسیدم. در نمایش ما همانند شیوه متداول ارسطویی، نمایش از یک نقطه ثابت به نقطه ثابت دیگر نمی‌رسد.» نویسنده، کارگردان و آهنگساز «خطوط مبهم ذهن» به دکور نمایش اشاره می‌کند: «برای دکور نمایش از تمام المانهای دایره و نیم دایره پیروی کرده‌ایم دو نیم دایره اصلی داریم که یکی روی زمین و در ارتفاع یک و نیم متری قرار دارد. یک پاندول بزرگ ساعت که قرار گرفتن بازیگران بر روی آن به معنای تغییر زمان برای آنهاست، وجود دارد. دکور در یک زمینه سفید طراحی شده است.» «سیاوش پاکراه» که

از مسیر ساخت موسیقی تئاتر به نویسندگی و کارگردانی رسیده است، پس از بازی در «پسر طلاها»، هم‌اکنون علاوه بر نمایش «راه رفتن بر روی طناب باریک» که به نویسندگی و کارگردانی و آهنگسازی خودش در بخش تجربه‌های نو شرکت دارد، برای نمایش «قهوه‌ای، طلایی» به کارگردانی هوشنگ هیملوند، آهنگسازی کرده است. «پاکراه» تاکنون دو کنسرت موسیقی در خانه هنرمندان و نیوارن برگزار کرده است و برای نمایش‌های «آشوویتس خصوصی» و «خطوط مبهم ذهن» نویسنده‌گی، کارگردانی و آهنگسازی کرده است.

تجربه‌ها و نو

روزنامه بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر
شماره ششم، دو شنبه، هفتم بهمن ماه ۱۳۸۷

«رضا گشتاسب»، کارگردان نمایش
«خرگوش سفید با چشم‌های قرمز»:

جشنواره در خدمت بروز استعداد‌های جوان

رضا گشتاسب که با نمایش «خرگوش سفید با چشم‌های قرمز» در بخش مرور تئاتر ایران در سال ۸۷ در جشنواره ۲۷ حضور دارد، وی در خصوص داستان نمایش می‌گوید: «همه چیز از تصادف لعتی شروع شد. تاکسی‌ام دست در آورده، پادر آورده. هفت ساله زنده و مردنم معلوم نیست.» وی که سومین باری است که جشنواره فجر را تجربه می‌کند، حضور در جشنواره را مثبت ارزیابی کرده و می‌گوید: آخرین تلاش ما برای اجرا همان اجرای جشنواره‌ای است. جشنواره روند خوبی را دنبال می‌کند و می‌تواند کمک خوبی به بروز استعداد‌های جوان باشد.

گشتاسب که از وضعیت موجود تئاتر یاسوج ابراز رضایت می‌کند معتقد است وضعیت موجود نشان‌دهنده حمایت مسئولان از تئاتر یاسوج است. خوشبختانه مسئولان متعهدانه به مقوله تئاتر می‌اندیشند. یاسوج یکی از استان‌های قدرتمند تئاتر در ایران است ولی متأسفانه اطلاع‌رسانی و تبلیغ تئاتر بسیار محدود و کم است.

وی در پایان اضافه کرد: بضاعت تئاتر ما در حد همین تئاترهای شهرستان است. سالن مناسب برای اجرا نداریم و مکان نامناسب سالن سبب می‌شود بسیاری از مخاطبین را از دست بدهیم.

محمد مهدی خاتمی کارگردان نمایش
«به آسمان نگاه کن» از مشهد

محلی برای محک زدن

و منتقدان تئاتری. هر تئاتر بعد از اجرا با عقاید، نظرات و پیشنهادهای خوبی روبرو می‌شود که بسیار در کارهای بعدی، برای گروه تئاتری کارگشا خواهد بود.» وی که هم اکنون رئیس مرکز هنرهای نمایشی خراسان رضوی است وضعیت تئاتر در مشهد را بسیار رضایت بخش می‌داند و ادامه می‌دهد: «سال گذشته چهار نماینده در جشنواره داشتیم و امسال بعد از تهران، بیشترین گروه تئاتری با پنج نمایش از مشهد حضور دارند. من و همکارانم در تلاش هستیم که بیشترین شرایط را برای گروه‌های جوانان مهیا کنیم. گروه‌ها را از لحاظ مالی و تولید تئاتر پشتیبانی کردیم تا هنرمندان مشهدی بتوانند، تئاترهای فاخر تولید کنند.» رئیس مرکز هنرهای نمایشی مشهد در ادامه، جشنواره را محلی برای محک زدن می‌داند: «ما می‌خواهیم خودمان را در این جریان تخصصی محک بزنیم. مسئولان نیز با حمایت‌های مالی و معنوی خودشان، می‌توانند ما را یاری کنند. امیدوارم اتفاقی بیفتد تا شرایطی برای اجرای عموم برای تئاترهای شهرستانی فراهم شود تا شهرستان‌ها نیز سهمی در این جریان عمومی تئاتر داشته باشند.»

گروه‌های تئاتری مشهد در حالی به جشنواره می‌آیند که در یک دوران طلایی تئاتر مشهد به سر می‌برند. به گفته خودشان در یک سال ۲۰۰ اجرای تئاتر بسیار امیدوار کننده است. «محمد مهدی خاتمی» که با نمایش «به آسمان نگاه کن» در بخش ویژه جشنواره جشنواره‌ها حضور دارد، در خصوص داستان نمایش می‌گوید: «محمد یک ایرانی الاصل است که سال‌هاست در مشهد زندگی می‌کند و برای معالجه دخترش «ژینا» که تمامی پزشکان از درمان او عاجزند، به پابوس امام رضا (ع) می‌آید. در این سفر همسر اروپایی‌اش نیز با اوست.» وی ادامه می‌دهد: «نمایش با دوزبان فارسی و انگلیسی اجرا می‌شود و تم اصلی‌اش گرایش غیرمسلمانان به امام رضا (ع) و کرامت ایشان است. امیدوارم در جشنواره به دلیل قابلیت‌های نمایش، بتوان راهی برای اجرا در خارج از مرزهای ایران یافت.» خاتمی که جشنواره تئاتر فجر را محلی برای عرضه و تقاضای تئاتر می‌داند، می‌گوید: «جشنواره‌ها بخصوص جشنواره تئاتر فجر که بزرگترین جشن تئاتری کشور است، محل مناسبی برای دیده شدن است. دیده شدن توسط اساتید، صاحب نظران

گفت و گو با هیأت داوران بخش عکس از تئاتر عکس می ماند

نوید دهقان

اشاره: عکس تئاتر، جزو آن بخش هایی است که مدت های زیادی مهجور مانده بود. اما در چند سال اخیر با تلاش عکاسان این عرصه و همکاری و همدلی مسئولان هنرهای نمایشی به این مقوله اهمیت ویژه ای داده شده است. به گونه ای که بخش مجزایی در فجر اختصاص به عکاسی در تئاتر دارد. به بهانه حضور این بخش از داوران انتخاب عکس ها با طرح سه سؤال زیر به گفت و گو نشستیم. البته به علت مسافرت سیف اله صمدیان گفت و گو با وی میسر نشد.

- ۱- عکس های تئاتری دارای چه مشخصه هایی هستند؟
- ۲- ملاک و معیار انتخاب عکس ها در این دوره بر چه اساس صورت گرفت؟
- ۳- بخش عکس امسال را در مقایسه با دوره های قبل چگونه می بینید؟

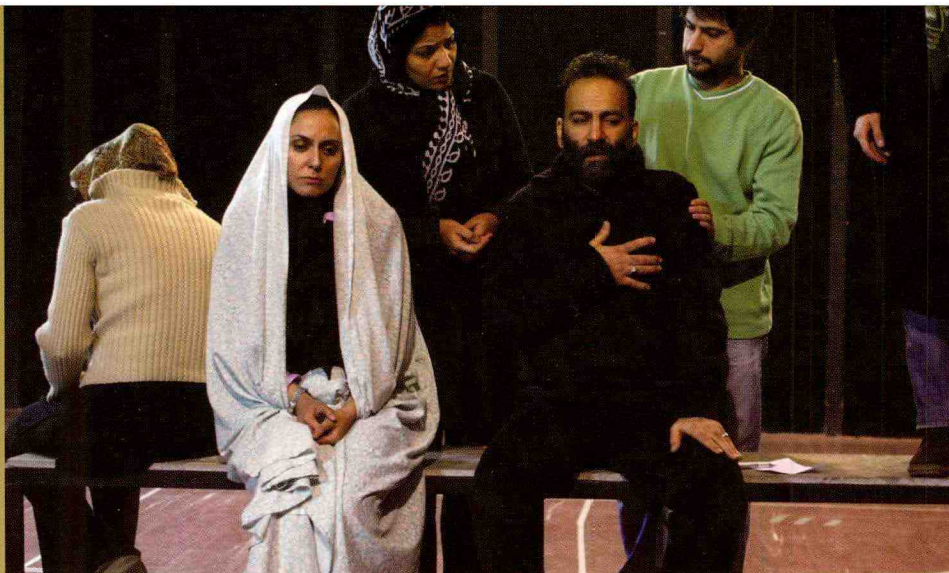
رضا معطریان

- ۱- عکس تئاتر یعنی عکسی که باید مشخص شود که عکس تئاتر است. تئاتر هنری مانند میراث است و عکس آن را به هنری مانا بدل می کند. عکس نزدیکترین چیز ممکن به تئاتر است. شما وقتی از یک تئاتر تصویر می گیرید، مسلماً به آن تئاتر لطمه می زنید. در بعضی موارد این عکس تئاتر است که از یک تئاتر باقی می ماند که در پوستر تئاتر هم شاید این اتفاق نیافتد.
- ۲- عکس تئاتر باید بازگو کننده حال و هوای تئاتر باشد و مسئله مهم تر در داوری زیبایی شناختی و زاویه نگاه خود عکاس به تئاتر بود که عکس ها مورد ارزیابی و داوری قرار گرفتند.
- ۳- مثل همه بخش های دیگر، دیجیتال هم باعث شده تا عکاسی پیشرفت کند در نتیجه داوری را سخت تر می کرد ولی با تمام این مسائل عکس ها مورد داوری قرار گرفتند و تعدادی عکس برای این بخش انتخاب شدند.

فرهاد آتیش

- ۱- تعریف خاصی برای این قضیه نداریم. اما به نظرم عکس تئاتر، اسمش بر روی آن است: عکس تئاتر. بنابراین باید بتواند به نوعی نمادی از آن تئاتر باشد. عکس باید بتواند روح و فضای تئاتر و همچنین نگاه نویسنده و کارگردان را ارائه دهد.
- ۲- در واقع مسائلی را که در سؤال قبل مطرح کردم، مدنظر هر سه داور بود و بسته به عکس ها، هر کدام بر روی برخی موارد تکیه داشتیم. مادر ابتدای امر عکس ها را غربال کردیم یعنی عکس هایی که معیارهای ذکر شده را نداشت، کنار گذاشتیم و در نهایت به عکس هایی رسیدیم که توانستیم به بهترین عکس لروماً جایزه ندهیم بلکه به بهترین عکاس جایزه بدهیم.
- ۳- به نظر خیلی بهتر بود. چون فضاهای عکس ها، فضاهای تئاتری هم بود. به گونه ای که ما در عین حال که عکس می دیدیم، تئاتر هم می دیدیم.

نیما دهقان، یکی از کارگردانان نمایش مادر مانده: ساده و غیر متعارف

و مخاطب با این کار ارتباط برقرار نکند نمی‌ترسید؟
شکل اجرای مابه‌گونه‌ای است که فقط یک گروه جوان می‌توانست جرأت چنین ریسکی داشته باشد. بازیگران ما بیشتر از این که در خدمت بازی باشند، در خدمت نوع شکل اجرایی نمایش هستند. تمام نورها صحنه ما روی زمین و بین راهرها چیده شده‌اند. یک طرف نور سفید و طرف دیگر نور قرمز است که روی صورت بازیگر هادی می‌شود و بازیگرها باید با این نور هماهنگ باشند چون کوچکترین جابه‌جایی و تغییر، روال کار را دگرگون می‌کند.
با این تفاسیر، اجرای «مادر مانده» چندان در راستای تجربه‌های قبلی شما نیست؟

هدف ما این است که سعی کنیم متفاوت عمل کنیم. احساس می‌کنم هنوز به شکل کاملی نرسیده‌ایم که آن رابه عنوان تجربه نهایی خود انتخاب کنیم. پس همچنان ترجیح می‌دهیم که دست به خطر بزنیم. **ظواهر نمایشنامه نیز هم‌زمان با تجربه‌های اجرایی شکل گرفته.**
ابتدا یک داستان کامل و مشخص داشتیم، اما وقتی که شکل اجرا معلوم شد، حمید آذرنگ به این نتیجه رسید که در آن بازیگری و آن رابه سبک اجرا نزدیک کند، لذا در چند صفحه‌ای که می‌نوشت توسط گروه خوانده و نقطه نظرها مطرح می‌شد، گاهی فکری می‌کنم ممکن است این تغییر و تحولات تا روز اجرا هم ادامه داشته باشد.
ورد پای نیما دهقان... فکر می‌کنم فضای غیر متعارف نمایش باشد.

تصادفی بله. یکی از چیزهای مورد علاقه من این است که با ساده‌ترین چیزها، کارهای بزرگ انجام دهیم. فقط باید یاد بگیریم که ساده ببینیم و این فرصت رابه تماشاگر بدهیم که اثر ما را کشف کند. هر گاه تماشاگر کشف جدیدی کند، ذوق می‌کند و با کار ارتباط برقرار می‌کند.

«مادر مانده»، داستان طمع فرزندان یک خانواده به ارثیه خانوادگی و تلاشی است که آنها بعد از مرگ مادر برای به دست آوردن این ارثیه دارند. به بهانه اجرای این نمایش در بخش چشم‌انداز تئاتر ایران در سال ۸۸ به کارگردانی مشترک حمید رضا آذرنگ و نیما دهقان، گپ کوتاهی با نیما دهقان داشته‌ایم که می‌خوانید.

علی‌رغم داستان ساده‌ای که در این خلاصه به آن اشاره کردید، ظواهر امر نشان از اجرایی غیر متعارف و غیر رئالیستی دارد. کاملاً درست است. اجرا رئال نیست. غیر متعارف و انتزاعی است. در اجرای «مادر مانده» تصویری از توهم و رؤیا ارائه می‌شود یعنی همان فضایی که این آدم‌ها در آن دست و پا می‌زنند.

برای رسیدن به این فضا تنها از طراحی صحنه خاص استفاده کردید؟ یا عناصر دیگری هم به مدد شما آمدند؟

بخش دیگر جنس بازی بچه‌ها است، به گونه‌ای که تماشاگر از ابتدا با این پرسش در ذهنش رویه‌رو است که آیا اینها زنده هستند یا مرده؟ این میان موسیقی به این انتقال حس کمک می‌کند. در توضیح بیشتر به طراحی صحنه اشاره می‌کنم: صحنه ما از یک سری پرده‌هایی که به موازات هم هستند تشکیل شده که توسط بازیگران کشیده می‌شوند. کاربرد پرده‌ها علاوه بر دکور، نشان دادن چهره دیگری از این آدم‌ها است. ضمن این که با همین پرده‌ها، جلوی چشم تماشاگر غیب هم می‌شوند.

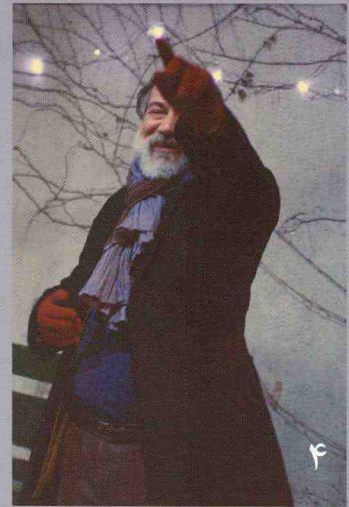
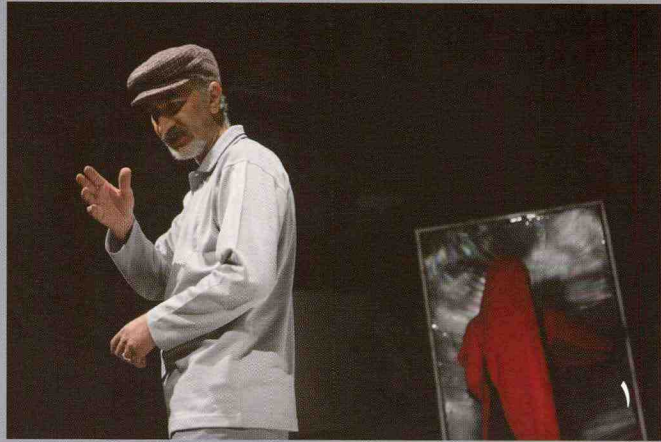
یعنی مخاطب شما از همان آغاز با تعلیق مواجه است و در آخر قضاوت نهایی نیز به عهده خود تماشاگر است؟

به عقیده من نمایش به گونه‌ای پیش می‌رود که در خودش یک چیزهایی کشف شود و تماشاگر را هم در مقام این کشف قرار می‌دهد، پس قضاوت او هم قضاوت کشف خودش است. این نمایش پر از رمز و راز و جادو است و این امکان را می‌دهد که ذهن مخاطب در صحنه رها شود و هر چه جلوتر می‌رود کدهای جدیدتری کشف کند. هر تماشاگر می‌تواند بر اساس شخصیت خودش با این داستان همذات پنداری کند. چون موضوع یک موضوع ایرانی است.

از این که این پیش‌بینی هادر اجرا آن‌طور که تصور می‌کنید در نیاید

- ۱- راه رفتن روی طناب باریک - سیاوش پاکراه
- ۲- خشکسالی و دروغ - محمد یعقوبی
- ۳- آهی سفید - رسول حق شناس
- ۴- باغ آلبالو - ساشا دو نجر وویچ
- ۵- آسمان روزهای برفی - محمد عاقبتی
- ۶- پرش بژ - وارنر فن ولی
- ۷- بازی - اسماعیل صرامی
- ۸- به آسمان نگاه کن - محمد مهدی خاتمی

۹- تو چار سو خبری نیست - حسن

باستانی و کرامت رودساز

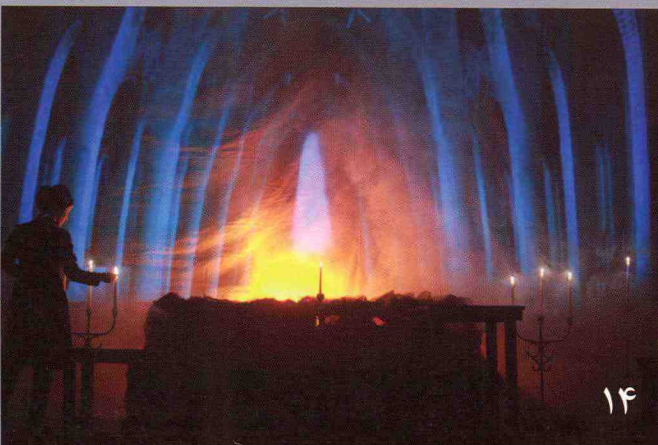
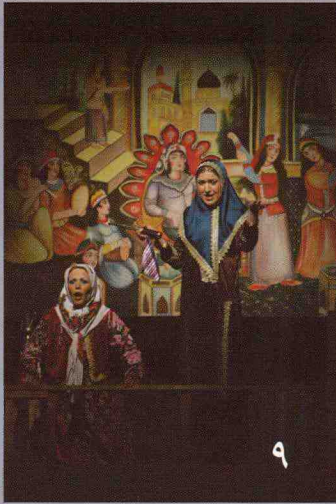
۱۰- ما داریم زندگی می کنیم - مهدی سدهی و میثم عبدی

۱۱- هفت خان رستم - پری صابری

۱۲- نقطه سرخط - محمد شیرالی

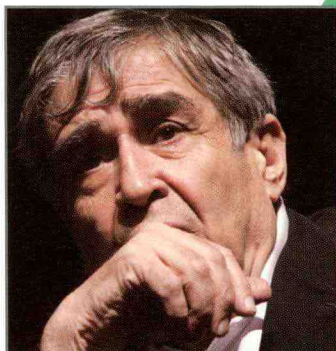
۱۳- سیب سرخ غلت زنان - اصغر زیبایی نژاد

۱۴- راز - زری طالبی

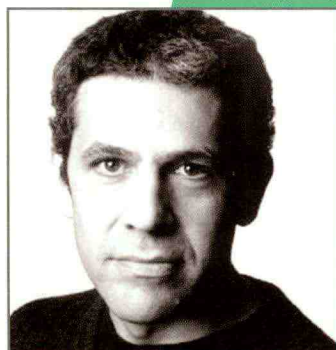
گپ و گفتی با داوران بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر ما متخصصان تئاتر هستیم

نوید دهقان

در میزگرد کوکوتاه بولتن جشنواره با داوران جشنواره بیست و هفتم دنیل بروکس، حمید سمندریان، ساندرو لونین، میکه کوک و فریندخت زاهدی حضور داشتند. در این گفت‌وگوی کوتا تا حدودی به کم و کیف انتخاب و داوری اشاره شد. لازم به ذکر است دکتر فریندخت زاهدی به دلیل همراهی با داوران زحمت ترجمه را متقبل شدند.

چه مؤلفه‌هایی به عنوان ملاک و معیار داوری این دوره تأثیر گذار هستند؟ دنیل بورکس: این دقیقاً همان چیزی است که ما اکنون داریم در باره‌اش بحث و تصمیم‌گیری می‌کنیم تا ببینیم به چه نکات مشترکی در قضاوت می‌توانیم برسیم و هنوز مطمئن نیستیم چه مؤلفه‌هایی را می‌خواهیم برای قضاوت در نظر بگیریم. هر یک از اعضای هیأت داوران در این دوره به عنوان متخصص مسائل کیفی تئاتر در یک بخش قضاوت خواهند کرد یا این که همه به‌طور مشترک در همه امور، کارها را داوری خواهند کرد؟

ساندرو لونین: ما در اولین نشستی که داشتیم و در مورد کارهای اجرا شده صحبت می‌کردیم، همه با تجربه و پیشینه‌ای که داریم، سعی می‌کنیم نظرات خودمان را در مورد هر کاری ارائه کنیم و جمع نظرات همه دوستان روی هر کار، تأیید کننده ارزش‌های آن کار خواهد بود.

سمندریان: ما در همه زمینه‌های تئاتری صحبت می‌کنیم، زیرا تمام کسانی که هستند تخصص و شناخت کافی در مورد مقوله تئاتر به‌طور کلی داریم. اگر در مورد کارگردانی بخواهیم قضاوت کنیم، در مورد بازیگری،... و حتی چیزی که تئاتر نیست ولی ریشه در تئاتر دارد، یعنی ادبیات را ما بررسی می‌کنیم. اینکه چه نوع نوشته‌ای بوده، چه کارگردانی این کار را سعی کرده با حرکت دادن آدم‌ها بر روی صحنه با نورپردازی و... ادبیات را به صورت انسان در آورده است. یعنی یک تحولی که ما از یک سوژه می‌گیریم و این تحول بر روی انسان‌ها پیاده می‌شود. ما تشخیص می‌دهیم کدام بازیگر از همه جلوتر بوده، تشخیص می‌دهیم که کدام کارگردان کلیه تشکیلاتش یکدست و یک‌رنگ بوده، یکدست بودن یعنی فکر واحد و فکر واحد یعنی نورپردازی، طراحی لباس، تحلیل و... و با پرداخت آن ادبیاتی که می‌خواهیم اجرا کنیم. این کار را اگر انجام دهیم همه مقولات تئاتر را زیر نظر می‌گیرد. در تمامی مقولاتی که در زمینه تئاتر می‌تواند پیش بیاید، ما اجازه داریم که نظر بدهیم و این نظر باید به تأیید رسمی ما برسد. یعنی تأیید سه نفر از پنج نفر برای ما کافی است.

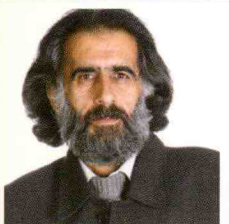
رضا ایرانمنش سلامی دوباره

حدود ۱۵ سال پیش آخرین بازی اش را در نمایش «شهرزاد» به کارگردانی امیر دژاکام اجرا کرد. درگیر سینما و تلویزیون شد و حالا پس از ۱۵ سال، جشنواره بیست و هفتم تئاتر فجر برای او اتفاق میمونی است. چرا که با «رویای خلیج فارس» امیر دژاکام دوباره بازگشته و پایش را بر روی صحنه تئاتر گذاشته است. رضا ایرانمنش از سال‌های دوری از تئاتر می‌گوید: «طی ۱۵ سال نقش اول ۶۸ فیلم سینمایی را بازی کردم. فیلم‌هایی مثل: «سجاده آتش»، «دکل» و «کمین». از کارهای تلویزیونی و سریال‌هایی که کار کرده‌ام می‌توانم «بهاران در بهار»، «مردان آنجلس»، «داستان یک شهر»، «تورا» و «تلاطم» را نام ببرم.» ایرانمنش در مجموع حدود چهل کار تئاتر کرده است. به اعتقاد او جشنواره تئاتر فجر در میان مردم جایگاه خاصی دارد. مردم در فصل زمستان، با وجود سرمای هوا به سختی بلیت تهیه می‌کنند و تئاتر می‌بینند. این مسئله صمیمیت و آشنی دیرینه مردم را با تئاتر می‌رساند.

سید جواد هاشمی چهره‌ای پشت خاکریز

سید جواد هاشمی را بیشتر به واسطه کارهای مذهبی و دفاع مقدسی اش می‌شناسیم. در صورتی که بیشترین نمایش‌هایی که او نوشته یا کارگردانی کرده برای نوجوانان است. سابقه این بازیگر و کارگردان در نمایش به سال ۱۳۵۷ بازمی‌گردد. او خود در این باره می‌گوید: «دوازده ساله بودم که اولین نقشم را در تئاتر بازی کردم. کاری با نام «زندگی محسن» که خودم آن را نوشته بودم و از جمله کارهایی بود که در مساجد ساخته می‌شد. آن سال هاسجدی بود با عنوان مسجد غفوری که با بچه‌ها آنجا کار می‌کردیم. متأسفانه این مسجد در طرح نواب خراب شد.» وی ادامه می‌دهد: «سال ۱۳۵۸ اولین کار حرفه‌ای‌ام به روی صحنه رفت. نقشی داشتم در نمایشی با نام «حج ابراهیم، حج عاشورا» که زیر برج آزادی و در تالار سنگلج اجرا شد. بعد از آن به صورت مستمر به کار ادامه دادم و چون در آموزش و پرورش هم مشغول کار حرفه‌ای تئاتر شدم، در این زمینه خیلی تجربه کسب کردم.» به اعتقاد سید جواد هاشمی اگر جشنواره رقابتی باشد دوستانه‌تر است. رقابت و وجود جوایز و اعلام نظر هیأت داوران باعث ایجاد هیجان و انگیزه فوق‌العاده‌ای در عوامل نمایش و بازیگران می‌شود.

علیرضا حنیفی جشنواره‌مرور کارنامه یک‌ساله

تقدیر از هنرمندان می‌تواند برای کسانی که تازه شروع به کار هنری کرده‌اند انگیزه ایجاد کند. بدین جهت که آنها احساس می‌کنند کارشان دیده می‌شود. این مسئله بخصوص برای بچه‌های شهرستانی خیلی مهم است. این را علیرضا حنیفی، یکی از ۳۰ هنرمندی که به مناسبت سی‌امین سال انقلاب از آنها تقدیر می‌شود، می‌گوید. او از این مسئله خوشحال است و با این تقدیر و توجه احساس می‌کند فراموشش نکرده‌اند. زمینه کاری حنیفی بیشتر دفاع مقدس است. از کارهای دفاع مقدس این کارگردان می‌توان به «فطار جنوب»، «سرباز شال بلند» و «پیراهن هزار یوسف» را نام برد. او کارهایی با مضمون اجتماعی نیز در کارنامه کاری خود دارد. کارهایی مثل: «گلاویزها» و «دلیلی برای مردن». «فطار جنوب» چهار سال پیش برگزیده کتاب سال دفاع مقدس گردید و «پیراهن هزار یوسف» در ۲۰ سالگی انقلاب و یکصدمین سال تولد امام خمینی (ره) به عنوان اثر برتر انقلاب برگزیده شد. به اعتقاد علیرضا حنیفی حسن بزرگ جشنواره این است که کارها سالی یک بار مرور می‌شود. اما این مرور در هیچ‌گاه به ثمر نخواهد نشست. مگر این که گروه‌ها ملزم به اجرا شوند و الزام به اجرا شدن هم متکی به این است که گروه‌ها از نظر اقتصادی تأمین شوند.

طیبه (ژاله) محمد علی بانوی نمایش

«حسن خوبی است از این که فردی ببیند فعالیتش دیده شده است. به عنوان یک خانم ایرانی احساس خوبی دارم. بیشتر از این منظر که می‌بینم در جدول اسامی تقدیر شونگان ۲۶ هنرمند آقا هستند و چهار نفر خانم. به این که جزو چهار خانم هستم افتخار می‌کنم.» طیبه (ژاله) محمد علی را می‌شناسیم. سال‌هاست نمایش‌هایش در رادیو اجرا می‌شود و به عنوان سردبیر و تهیه‌کننده سال‌هاست بیشتر فعالیتش را معطوف به رادیو کرده است. از اهمیت تئاتر در رسانه‌ها و تأثیر این هنر می‌گوید: «وقتی رسانه‌ها به تئاتر بپردازند و نگاه درستی به تئاتر شود این هنر در زمینه‌های مختلف مثل آموزش یا تئاتر درمانی می‌تواند کاربرد داشته باشد.» به اعتقاد محمد علی: جشنواره تئاتر فجر در این سال‌ها خیلی به پیشبرد تئاتر کشور ما کمک کرده است. بسیاری از هنرمندان شاخص تئاتر در جشنواره تئاتر فجر شناخته شده‌اند. ژاله محمد علی از کودکی درگیر تئاتر بوده است. مادرش در سال ۱۳۵۸ او را در کلاس تئاتر ثبت نام می‌کند. یعنی زمانی که بیشتر از ۱۰ سال نداشته. اولین کاری که محمد علی در کودکی و پس از انقلاب با فضای انقلابی بازی کرده، نمایشی است با متنی از دکتر علی شریعتی. این فعالیت تا امروز که او ۳۹ ساله است ادامه دارد. ژاله محمد علی در خانواده‌ای فرهنگی بزرگ شده است. محمد محمد علی (نویسنده) برادر اوست. از کارهای این نمایشنامه‌نویس می‌توان به «دزد شکلاتی»، «تنها شاهد» و «تصویر یک رؤیا» اشاره کرد.

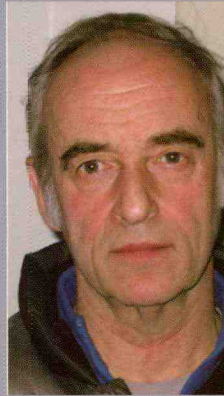

روزنامه بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر
شماره هشتم، دوشنبه، هفتم بهمن ماه ۱۳۸۷

گفت و گو با وارنر فان ویلی، کارگردان هلندی تئاتری شاعرانه بر اساس تعامل با مخاطبان و اشیای عادی

علی عابدی مهابادی

قواعد فراوانی برای انجام این کار وجود دارد. امروزه در اروپا به این علت چنین نمایشی را تئاتر خیابانی می‌نامند که برگرفته از هنرهای تجسمی، موسیقی، نمایش عروسکی و حرکات موزون است. در اینجا موضوع اصلی ایجاد رابطه با مخاطبان است زیرا آنها عمدتاً عابر هستند نه این که روی صندلی در سالن نشسته باشند. پس تلفیق این هنرها تبدیل به شکلی از تئاتر می‌شود. در اروپا نمایش های خیابانی گاهی سرگرمی های پیش یافته و روشی است که برخی از افراد فقیر از طریق آن پول بدست می‌آورند اما این نوع کاری که ما انجام می‌دهیم پس زمینه آکادمیک و حضور در کارگاه‌های نمایش را دارد و ما میل داریم به جای سالن‌های مقدس هنری در بطن جامعه نمایش دهیم. البته من به تئاتر کلاسیک علاقه دارم. اجراهای خوب از مثلاً آثار شکسپیر مرا به هیجان می‌آورد، همچنین تئاتر تجربی که به هر حال در مکان‌های خاصی اجرا می‌شود اما اجرا در بطن جامعه، در بطن زندگی روزمره مردم چیز متفاوتی است. این نوعی هنر ترکیبی است اما به ورطه سرگرمی ساده‌انگارانه نمی‌غلطد، در عوض به جست‌وجوی نوعی شاعرانگی می‌پردازد که ما مردم ارتباط برقرار می‌کنند. نمایش‌های ما از نظر ابعاد مکانی گسترده است زیرا می‌خواهیم به خودمان ثابت کنیم که قادریم چنین کاری را انجام دهیم. من ۱۵ سال است که این کار را تداوم دادم. از سوی دیگر ما به پژوهش در مورد بدیهه‌پردازی و تئاتر نامرئی هم توجه داریم. البته ما برای بدیهه‌پردازی قواعدی کلی و روشی

سال‌ها است که وارنر فان ویلی، کارگردان هلندی و نوآور در عرصه تئاتر خیابانی همراه با گروهش Warner & Consorten به تجربه استفاده از هنرهای تجسمی، موسیقی و حتی عناصر ساختمانی در این ژانر نمایشی پرداخته است. در واقع استفاده از موسیقی و حرکات موزون نوعی بیان شاعرانه به نمایش‌های آنها می‌بخشد. اعضای گروه نوع کارشان را تئاتر شگفتی می‌نامند که در آن هیچ دیالوگ یا داستانی وجود ندارد و صحنه‌ها عمدتاً کلاژی مرکب از رویداد نمایشی و تصاویر هستند. برای آشنایی بیشتر با این روش گفت‌وگویی با وارنر فان ویلی انجام دادیم که در ادامه می‌آید.

لطفاً در مورد گروه تئاتری و سوابق خود توضیح بدهید.

این گروه کارش را ۱۵ سال پیش آغاز کرد. پیش از آن من گروه دیگری به نام داگتروپ Dogtroep داشتم که از ۱۹۷۵ به فعالیت پرداخت. البته کار تئاتر را به طور حرفه‌ای از انگلستان و با گروهی به نام ولفر استیت اینتر نیشنال Welfare State International آغاز کردم و در آنجا با هنر پرفرمنس آشنا شدم که بر اساس مفاهیم هنرهای بصری شکل می‌گیرد. من از همان سال‌ها دغدغه اجرای نمایش در مکان‌های عمومی را داشتم.

با چه ایده‌ای کارتان را در این زمینه شروع کردید؟

وقتی در مکان‌های عمومی شروع به اجرای نمایش می‌کنید درمی‌یابید که

ما با این اشیاء چه رفتارها و تعامل‌هایی داریم. در این نوع نمایش آدم‌ها بیشتر قالب گروهی دارند، نه شخصیت‌هایی که با هم درگیر کشمکش باشند. در واقع چشم‌اندازی را شاهد می‌شوید که انسان‌ها هم بخشی از آن هستند. پس ما اشیاء و کنش‌های فراوانی از زندگی روزمره مورد استفاده قرار می‌دهیم. اما آنها را به شیوه متفاوتی در کنار هم می‌گذاریم که تبدیل به نوعی تصاویر خیالی مانند کلاژ می‌شود و تأثیری شاعرانه بر جامی گذارد.

در مورد سابقه حضور در ایران و نمایش‌هایی بگوئید که دیده‌اید.

من حدود شش ماه پیش در جشنواره تئاتر خیابانی مریوان کارگاهی برپا کردم و در آنجا شاهد اجراهای مختلف گروه‌هایی از سراسر ایران بودم. در آنجا چند نمایش آوانگارد هم در خیابان اجرا شد. البته چند نمایش رئالیستی در مورد کشمکش‌ها در زندگی روزمره هم دیدم. برخی از این آثار دارای عناصری از سنت‌های روستایی بودند، مثلاً نبرد بهار با زمستان. البته در تهران هم اجرایی از نمایشنامه «عرسی خون» اثر گارسیا لورکا را هم تماشا کردم.

نظر تان در مورد سازماندهی و برپایی جشنواره تئاتر فجر چیست؟

فکر می‌کنم این جشنواره از سازماندهی خوبی برخوردار است. البته در این ژانر خاص که مافعالیت می‌کنیم؛ همواره گاهی باید قدری کارمان را جرح و تعدیل کنیم و با شرایط کنار بیاییم که البته این اتفاق در تمام جشنواره‌ها می‌افتد.

برای ارتباط با یکدیگر داریم. همه چیز در چارچوب نوعی برنامه قرار می‌گیرد، نوعی ساختار در فراسوی آن وجود دارد که دارای نقطه شروع و پایان اما بدون روایت است. این نوع تئاتر عمدتاً شبیه کلاژ، قراردادن تصاویر در کنار یکدیگر است. به نظر من در خیابان، کلاژ بهتر از روایت جواب می‌دهد. زیرا روایت را باید از ابتدا تا انتها دنبال کرد اما وقتی با کلاژ سر و کار دارید می‌توانید توجه‌تان را به بخش خاصی معطوف کنید. ما می‌توانیم مجموعه گسترده‌ای از عناصر شامل ساختمان‌ها، نرده‌ها، پارک و غیره را تبدیل به بخشی از نمایش کنیم. نکته مهم، قراردادن نمایش در بطن چنین عناصری است. در اجراهای مرسوم، کارگردانی وجود دارد که کار را اداره می‌کند اما من بازیگرانم را کارگردانی نمی‌کنم بلکه به آنها آموزش می‌دهم و در جایی هم مثلاً تشخیص می‌دهم که باید این آموزش را به شکل دیگری دنبال کنم.

به نظر می‌رسد که این شیوه در عین حال آزادی عمل فراوانی به بازیگران می‌دهد.

همین‌طور است. آنها طی نمایش می‌توانند آزادانه بدیهه‌پردازی کنند، واکنش نشان دهند و خود را با شرایط تطبیق دهند. این نوعی آموزش و حرکت در فضا است. باید بگویم تئاتر سنتی، رویکردی انسان‌محورانه دارد، بدین معنی که دغدغه اصلی‌اش انسان‌ها هستند و روایت از طریق کشمکش بین آنها پیش می‌رود، در صورتی که هر ما مکان‌محورانه است. بیشتر با مکان و اشیاء سر و کار دارد، این که

مسابقه بین الملل

روزنامه بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر
شماره ششم در نیمه هفتم بهمن ماه ۱۳۸۷

نگاهی به نمایش خشکسالی و دروغ کار محمد یعقوبی

لفافه‌ای از عذاب وجدان

رضا آشفته

پیکره درونی آدمیان رخت بر بسته و همین مدام مشکل ساز و گاهی نیز ویرانگر خواهد بود. بازیگران در بازی با کلمات فضا و روابطی را القامی کنند که در اغلب زندگی‌ها جریان دارد. همان طور که در زندگی می‌بینیم همین روابط و گفتارها و حوادث وجود حقیقی دارد حالا چاشنی آن کمی بازی بازیگران بر پایه میزانشن‌های غیر واقع‌گرایانه است تا شرایط اجرا و زمانه نیز در نمایش متبلور شود. با توجه به ایجاد چند مکعب برای شکل دادن به مکان‌ها و روابط خانوادگی از آنها استفاده بهینه‌ای نمی‌شود. متأسفانه تکیه بر نقطه جلوی سمت چپ صحنه که بیشتر هم در آن مهدی پاکدل (آرش) قرار می‌گیرد، این نقش را تکراری و میزانشن‌ها را از تنوع دور می‌کند. بردن اتفاقات به سمت راست و یا دیگر نقاط چنین توهمی را از ذهن پاک می‌کند و در عین حال بر تنوع بصری نیز دلالت خواهد کرد چون کلمات بر صحنه حاکمیت دارند و گاهی انفجار تصاویر و تنوع حرکات ما را به مسیر درست تر یک نمایش تأثیر گذارانه دعوت خواهد کرد. اما بازیگران به درستی انتخاب شده‌اند و هر یک به درستی نقش پردازی می‌کنند. آیدا کیخایی زنی را بازی می‌کند که با هوش کودکانه‌اش یک زندگی را متلاشی می‌کند. و مابقی آنچه هستند که در متن رسوخ کرده است. علی سربای یک مرد اهل زندگی است اما معقولانه به خود و ادامه حیات می‌اندیشد و عمل می‌کند. مهدی پاکدل یک مرد آزاد است که به مطالعه بها می‌دهد و با آنکه با دروغ مخالف است اما تحت تأثیر شرایط شاید بیشتر از هر کسی دروغ می‌گوید. رویا دعوتی، زنی است که می‌خواهد خلاف سنتها عمل کند اما خود نیز دچار سنت می‌شود و...

صداهای پس زمینه (نریشن) هم مکمل اجرا می‌شود تا فواصل بین تابلوها را پر کنند و در ضمن معنا و مقصود نهایی را از دل پرسش‌ها و تحلیل‌های یک زن و مرد به بیرون از نمایش و ایجاد ارتباط فکری با تماشاچی سمت و سو بدهد. یعقوبی با تمهیدات نمایشی و آگاهانه و بموقع که القاگر ضربه‌ها و پیچشی زیبایی هم هست، از تکنیک بازگشت به گذشته (فلاش‌بک) به زیبایی استفاده می‌کند. چنانچه تماشاچی به راحتی به خود می‌قبولاند که با یک داستان سر راست روبرو نیست اما پیچ و تاب داستان نیز در برگیرنده اصولی منطقی و مطلوب است.

دروغ و خشکسالی برای انسان زوال و نابودی است و این موضوع برای هر انسانی و در هر شرایطی بی‌برگرد امر حتمی و نزدیک به یقین است. آنچه در نمایش خشکسالی و دروغ مطرح می‌شود بر گرد مسائلی بدیهی کتمان شده است. الان زمانه‌ای است که انسان مدرن بنا بر دروغ‌های متعدد در لفافه‌ای از گناه و عذاب وجدان خود را می‌پیچاند و روابطش چون دروغ است، به نابودی سوق پیدا می‌کند. حالا بستر این دروغ پردازی‌های ویرانگر از منظر محمد یعقوبی خانواده است. روابطی که باید بر پایه عشق و راستی استوار باشد، به دروغ می‌آویزد و ذره ذره آدم‌ها همواره هم را می‌رنجانند تا این روابط به جدایی و سقوط می‌انجامد. آنچه مد نظر یعقوبی است، نه در قالب ملودرام که در خط سیر تراژدی آمیخته با طنز و کمدی مفهوم می‌یابد. او ما را برای دروغ‌هایمان و روابط دروغین مان می‌خنداند و سقوط آدمی را با پر هیج از احساساتی‌گری به نمایش می‌گذارد. یعقوبی با تکیه بر زبان امروزی و اشاره به طبقه متوسط ایرانی به برهم‌ریزی روابط آدم‌ها می‌پردازد. علت‌های آن نیز آشکار و شفاف است. نقاط انحرافی این دروغ پردازی‌ها به اشتباهات حاکم بر روابط برمی‌گردد که رنجش آدم‌ها را به دروغ و انحراف از مسیر طبیعی سوق می‌دهد و حالا این وضعیت با هر آدم دیگری در روابط زناشویی تکرار پذیر است مگر آن که آدم بر سقوط خود اشراف پیدا کند و به روابط صادقانه خود تأکید داشته باشد. یعقوبی بسیار واقع‌نما پاره در صدد است تا مخاطب عمده تئاتری خود را که از همین طبقه متوسط هستند، به بودن خود و گرانگاه فردی و اجتماعی‌اش آگاه کند. حتی تعمداً به قشری اشاره دارد که در مقام حقوقی و لباس و کیل قضایی در صدد بر می‌آیند تا مسائل و مشکلات خانواده‌های بسیاری را حل و فصل کنند بی آن که از پس اداره کردن و هدایت زندگی خود بر آیند. امید، وکیل است و خود در دام روابط غلط خانوادگی با یک ازدواج شکست خورده و ازدواج دوم متزلزل رو در رو است. بقیه نیز به نوعی دیگر تن به شرایط متزلزل داده‌اند و با پتانسیل ویران کننده غوطه می‌خورند. شرایطی که برای هر کسی ممکن خواهد شد مگر با آگاهی بر آن غلبه داشته باشد و برای نجات خود و زندگیش از صداقت و طبیعت شفاف طبیعی و انسانی خود پیروی کند. سرشت ذاتی انسان همیشه نجات بخش خواهد بود. چیزی که از

روزنامه‌ی جستارهای فرهنگی از می‌انگلیس منتشر می‌شود
شماره ۱۸ - دوره دوم - خرداد ۱۳۷۷

اجرای نمایش بوق به کارگردانی فرهاد تجویدی در تالار مهر که‌ای کاش اجرای آن در تئاتر شهر نیز ادامه یابد: فرصت مغتنمی است تا شاهد نمایشی جاندار و پز معنا باشیم که می‌خواهد دشواری‌های زندگی در نره‌غول شهرها یا به قول فرهنگی‌ها متر و پولیس‌ها را به تصویر بکشد و تضاد ناشی از آزادی روح بشر و تنگناهای زندگی ماشینی را مبنای درام خود قرار دهد. چنین مضمونی را می‌توانید در «عصر جدید» چاپلین، «متر و پولیس» و فرینز لانگ یا به شکل آسیب‌شناسی شهرهای مرگبار در برخی آثار برتولت برشت مثل ظهور و سقوط ماهاگونی نیز پیدا کنید. بطور کلی مسئله تکثیر جمعیت و معضلات صنعتی شدن که یکی از توابع آن تولید انبوه این چهار چرخه‌هایی است که در خیابان ملاحظه می‌کنید، یک مسئله جهانی است. این اتول دودها تازمانی که در حرکت مفید به نظر می‌رسند ولی به محض ایستادن در ترافیک به همان چیزی تبدیل می‌شوند که در نمایش «بوق» به آن اشاره شده: یعنی قبری آهنی. اما این «بوق» ما چه می‌خواهد بگوید؟ نمایش فرهاد تجویدی بشدت ایرانی است. رفتارشناسی آدم‌هایش و تیپ‌هایی که ارائه کرده نشان می‌دهد جامعه‌اش را خوب می‌شناسد. اما شیوه اجرایش طبیعت‌گرا و ناتورالیستی نیست. چون نمی‌خواهد تماشاگر با نقش‌ها همذات شود. یک اجرای مکانیکی با لحن یکنواخت (Moae tone) تماشاگر را در برابر تصویری غریب از خودش قرار می‌دهد و قوه عقلائی‌اش را تحریک می‌کند تا درباره خود و جامعه‌اش فکر کند. بوق نمایش «ضد قصه» نیست. چون به هر حال دارد حکایت آدم‌هایی و امانده در ترافیک نره‌غول را بر ایمان می‌گوید. اما شیوه‌اش «قصه پردازانه» نیست. یک نگاه امپرسیونیستی به موضوع دارد. امپرسیون به معنای تأثیر لحظه‌ای که در اینجا دراماتیک شده. بوق یک اثر تدوینی است. تدوین هم مختص به سینما نیست. در نقاشی‌های پیکاسو هم تدوین وجود دارد، همینطور در موسیقی مرکب نوازی، خیلی از آثار تئاتر مدرن به شکل تدوینی نوشته شده‌اند مثل بعضی آثار هرولد بیتتر و یونسکو یا همین نمایش «مسئله‌ای نیست» آقای دیوید آی‌وز (David Ives). تجویدی و فرهاد نقد

علی (نویسنده نمایش) سعی کرده‌اند طرح اولیه را به یک اثر واجد ریتم و ضرباهنگ، شبیه پارتیتور تبدیل کنند. جالب است که طراحی صحنه نمایش که بازیگران را با آن اتول‌های کذایی روی خط عابر پیاده نشان می‌دهد بسیار شبیه کلاویه‌های سفید و سیاه پیانو است که قرار است قطعه‌ای روی آن اجرا شود. نمایش «بوق» فاقد موسیقی است ولی ساختارش موسیقایی است چون جملات به شکل نت‌های یک قطعه مرکب نوازی در موسیقی با هم بده بستان می‌کنند. نمایش با یک تصویر شاعرانه آغاز می‌شود. آدم‌ها بادکنک به دست و معلق در هوا و زمین حرکت می‌کنند و در همان حال می‌خوانند. من از جهانی دگرم. این تصویر که شبیه پرواز ارواحی بر فراز زمین است با صدای ترکیدن بادکنکها تبدیل به هیوط اجساد بر روی زمین می‌شود. از رویای آن پرواز فقط چند سیب روی زمین می‌ماند. لحظات شاعرانه اجزای ترکیب‌های متضاد هم قابل تشخیصند. ترکیب‌های لحظه‌ای از احساسات متضاد انسانها و این که هر کس با این که نقشی اجتماعی به عهده دارد ولی ذاتاً تنهاست و درگیر دنیای درونی خویش است؛ از وجوه روانشناختی نمایش «بوق» است. سه تنها مهم نمایش عبارتند از پهلوان، فرشته و شاعر. «بوق» یک نمایش پوپولیستی نیست. یعنی از مردم بت نمی‌سازد. به همین دلیل کارگردان نمایش را به نیرویی مافوق مردم یعنی خداوند تقدیم کرده است. در جایی از نمایش در شعری می‌شنویم که خدا در قلب انسانهاست. بله خدا در قلب انسانهاست، ولی لزوماً در قلب مردم نیست. مردم (people) توده‌ای بی‌شکل از آدم‌ها هستند که ممکن است هنوز به شأن انسانی نرسیده باشند ولی انسانها (Humans) افرادی از میان آن توده بی‌شکل هستند که به مقام هیومن یا هومان (بشر فرهیخته) رسیده‌اند. آنها می‌توانند حضور خداوند را در قلب خویش احساس کنند. فرهیخته به معنای دانشمند نیست بلکه کسی است که زیبایی را درک می‌کند. آن که زیبایی را شناخت، روح جهان را شناخته است. این گروه می‌توانند با همین انضباط و دیسپلین به یکی از بهترین گروه‌های نمایشی حاضر تبدیل شوند. عزتشان را سخ باد.

(به بهانه نمایش «بوق» در جشنواره تئاتر فجر)

رازهای نره‌غول شهر زیبا در فرم، عمیق در محتوا

مهدی ارجمند

A Roundtable Attended by the Jury Panel of the ۱۷th Fajr Theater Festival

We Are Theater Experts

Note: at a roundtable held in the presence of some staff members of Daily Bulletin of the ۱۷th Fajr International Theater Festival and members of jury panel of the festival including Hamid Samandaryan, Daniel Brooks, Mieke Kolk and Sandro Lunin met each other and discussed briefly. At this roundtable the issues of the selection and judging the works were raised. It must be pointed out that Dr. Farindokht Zahedi had accompanied the juries and kindly translated the discussions.

What are your criteria for judging the works in this edition of Festival?

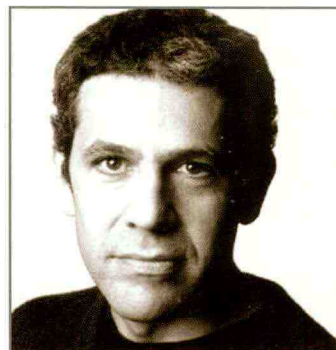
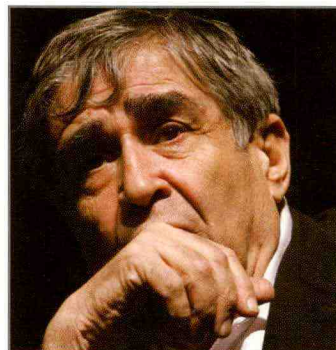
Daniel Brooks: "it is the same issue we are talking and discussing about to find the same criteria in our judgments. We are not yet sure what features should be put forward for evaluating the works.

Each of the jury members will Judge as specialist in a special section of the festival or they select the works which each other in the same body?

In the first session that we held together, we discussed the works and regarding our experience and backgrounds we will reflect on all the works and the assembly of friends' ideas on a special work affirms the values of that work.

Hamid Samandaryan: "We discussed all theater issues because panel of jury members have enough general knowledge and expertise on theater. While we argue on directorial skill, acting and we may even consider those things which are not theater but have originated from theater, for example literature. We observe the text, the viewpoint of the one who has directed it. We can imagine that through guiding people to move on the set which is lighted, we anthropomorphize literature. We look upon changes made to a subject and then reflected by humane behaviors. We realize which of the actors has been ahead."

"We also concerned for the integrity of the work, having a unifying idea which is represented by lighting, costume design, director's analysis of his/her work and the kind of text that they want to perform. If we do this, we will be drawn to all features of theater. Although we may not give our opinion on for example makeup, because we don't have makeup artist in our panel. But if we see an exceptional makeup, we can realize and highlight it. We are allowed to reflect on all issues related to theater. We are allowed to opine and this should be officially approved by us. It means that the approval of three out of five members will be enough for us.

held a Q & A session with the official of Iranian theater. At the end of this session the director of Iran's Dramatic Arts Center presented a traditional Iranian souvenir to Mr. Majounda to appreciate his statesman on Zionists' offensive and aggression to Gaza.

Next, Hossein Parsa'ei the director of Iran's Dramatic Arts Center and the head of ITI in the country said: "Unlike some countries Iran doesn't have the experience of private and non-governmental theater. So ITI has given the right to Iranian theater to join it. But since general

assembly of this center in Iran has not come to a conclusion and the real elections has not been held, Dramatic Arts Center is paying the membership rights to ITI and is in charge of the related tasks."

Parsaei announced that in the forthcoming days we will hold the elections of UNIMA Center in Iran to introduce the head of this organization in our country. If elections also is held for selecting ITI committee in Iran, Dramatic Arts Center will support it, but until that time we will take the responsibility."

Must Be Respected of ITI

theatrical works based on the subject matter of peace. For example nowadays that India and Pakistan are challenging with each other, we have organized a play centered on peace to be performed by the artists from both countries in Bangladesh," Majoumdar announced.

The asserted: "Such plays can introduce the ideas of people to each other. As theater managers, we respect political boundaries, but we don't want that our work of theater will be limited to boundaries."

Commenting on the current affairs, Mr. Majoumdar said: "We cannot be silence toward events like Gaza and keep on looking just like a spectator. For this reason they are against the war and want to stop any war which occurs in the world. The confrontations should be resolved through political discussions not by military offensives. In this regard the role of UN is extremely important."

"The policy of 'eye for an eye' will blind the world," the head of International Theater Institute emphasized.

In the other part of his speech, he referred to the 27th Fajr International Theater Festival and said: "I was impressed by this festival and I hope the center of ITI in Iran plays a more active role. The section of nations initiated in this international Festival is in line with the policy of ITI."

He then described the programs and activities of ITI: "we publish several magazines in this institute which one of them is world Theater. This magazine is published in three languages Arabic, English and French. We have included many articles on theater in various parts of the world there and it is a good source for being acquainted with the theater of the world.

At this session Christina Pagourli from Greece who is the deputy of International Theater Institute, expressed

her pleasure of attending in the 27th Fajr International Theater Festival, "One of my exciting experiences is watching plays among the young audience as well as seeing plays from different countries which have been organized by the officials of Iranian Theater" she said.

Furthermore, the Finnish artistic director of ITI referred to the programs held by Finland on theater: "In our country we publish many issues and brochures on theater and we try to introduce Finland to the other countries"

The director of International Seminars Section of Fajr Theater Festival regarded the identity of theater as so original and said; "Theater is a way of removing misunderstandings among people and it is hoped that theater enable us to expand humane relations."

Following the session, foreign guests and attendants

Social Values Said the Head

The head of International Theater Institute was honored for his statement in defense of oppressed people of Gaza at a session which was attended by the Journalists and foreign guests.

At this program, Majoumdar, the head of International Theater Institute stated: "It's my third visit to Iran and I'm so pleased to attend the 27th Fajr International Theater Festival. International Theater Institute was founded in 1948 by UNESCO and the officials of this Institute decided to form a letter of understanding centered on theater in various countries."

He added: "International Theater Institute has nearly about 90 centers around the world and one of them is based in Iran. Currently there are 20 members are working in the executive council of ITI. The Institute is comprised of different committees and we have tried to elevate their activities throughout the world. ITI is the most active theatrical body and theater festivals can influence the process of and works being done in this Institute. We try to hold all festivals based on respect to global social values."

Speaking about theater artists, he opined: "Those who are involved in theatrical productions must respect social values and one of the main objectives of theater art is that it should be the representation of people's hopes and frustrations on the stage. Unfortunately nowadays the opinions of the others are less respected which leads to violence and propagation of terrorism in the world and theater can be so influential in creating mutual respect."

"We have a project in war-torn regions to stage

The Minister of Culture and Islamic Guidance at the Festival Minister Watched a Play Produced in Mashhad

Accompanied by his deputy, the general director of Dramatic Arts Center and a number of other officials and artists, the Minister of Culture and Islamic Guidance Mohammad Safar Harandi watched a theater performance from the Iranian city of Mashhad called "Look to the Sky" written and directed by Mohammad Mahdi Khatami. The minister who has opted to watch a play from the other city rather than Iranian capital praised the efforts made by the officials of theater festival for holding a magnificent event celebrating the 30th anniversary of Islamic Revolution. He said that the presence of Iranian artists and officials for holding this festival must be honored.

روزنامه بیست و هفتمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر
شماره ششم، دوشنبه، هفتم بهمن ماه ۱۳۸۷

No.6

Monday

January 26th

Daily Bulletin of the 27rd
International Fajr Theater
Festival

Theater 87

